

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide "Danica" dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 17. mal. serpana 1891.

List 29.

MORS.*)

Reliquimus omnia (Matth. 19. 27.).

Tulli, disce mori, praeclara scientia mortis.
Fata manent omnes, imminet atra dies.
Omnia (crede mihi), quae sunt carissima, linques,
Plurima, quae turbent, fata suprema dabunt.
Non ars ulla coqui tibi fercula grata palato,
Nulla tibi praebet vina Falerna cadus,
Nulli convivae trudent sermonibus horas,
Diffugiunt omnes, nec meminere tui!
Quid prosunt vestes, quas vana superbia finxit,
Innumerae vestes, quas tibi tradit ovis
Vellere clara suo, quas serica fila vomentes
Ore parant vermes? Est viduata domus —
Plurima quid prosunt conclavia splendida luxu?
Heu procul est dives nec rediturus herus!
Quid prodest multis congesta pecunia curis?
Haeres argenti dilapidator erit.
Stemmata quid prosunt, majorum nobilis ordo?
Omnes continuo pulvis et umbra sumus.
Uxor, nata, pater, frater, soror ecce recedunt,
Filius et mater, nec meminere tui.
Quid prosunt mimi, quid mollis carmina cantus,
Quid lepidae choreae, currus equusque ruens?
Quid thermae prosunt agitataeque sylvae Molossis,
Quid celeri prosunt aequora secta rate?
Omnia destitues, simul ipsa corporis hujus
Egrediêre domo voce jubente Dei.
Lota piis manibus tua pallida membra jacebunt
Strata toro nigro, torpida membra situ,
Ardebunt circum dubio fulgore lucernae,
Vas lustralis aquae, crux veneranda prope.
Accedent multi, fingent praeconia, multi
Mordebunt labiis, aspera verba dabunt.
Luce carent oculi, nec dictis panditur auris,
Immotaque manus, diriguere pedes,
Ora occlusa silent; somno merguntur amici,
Flebilis uxor abest, turba cadaver habet —
Carmina foeda canunt, multo titubantia vino
Membra movent alii, fundere corde preces

Non libet extincti lacrymis relevare dolores,
Estque procax risus, casta puella tremit;
Nox fugit, astra latent, sol aureus emicat orbi:
Eheu te dominum limina prima domus
Protinus ejiciunt... circumdantis assere juncto,
Et fortes humeros pondera dura premunt,
Turba coacta, frequens, elatum garrula turba
Excipit, et raros funera moesta movent.
Jam te fossa capit miserum tenebrosa profunda,
Discedunt omnes, nec meminere tui.
Solus ines, jamjam vermes sociantur iniqui,
Depascunt carnes, ossa cinisque manent.
Marmora te memorant, ficti monumenta doloris,
Artificis dicit litera sculpta manu
Transit ibi rarus per tristia septa viator,
Et laudes tumidas lumina rara legunt,
Litera deletur glaciale frigore brumae,
Imbribus ac nivibus, ni renovetur, abest...
Gens oblita tui! Transit per septa viator,
Nec, quis ibi jaceat, marmora muta docent,
Solus ibi sine teste jaces, solusque jacebis!
Nec mora, tollentur marmora... nemo tua
Amplius inveniet vestigia! Fata memento,
Omnia destitues! Pulvis et umbra sumus!!

v Jos. Schneider, Praep. Cap. Terg.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

33.

Duh ljubezni.

Kerščansko življenje je podobno zelenemu travniku spomladi. Na njem rastejo različne cvetice; kjer je ena, tam se prikaže druga, tretja. Tudi kristjan, ki se resno le za eno čednost prizadeva, dobi kmalu vse druge za nameček. Kjer pa le ene cele ni, tam so tudi druge pomanjkljive. To vidimo pri sv. Alojziju. Ponižnost, krotkost, vbogljivost, čistost — vse te cvetlice nje-

*) Dijakom leščnik za počitnice. Kdor jo najbolje posloveni, dobi premijo. Metrum poljuben. Vr.

gove so bile povite v ljubeznjiv, lepo dišeč šopek. Rekli smo: lepo dišeč šopek... Zakaj? Zato, ker od dobrega človeka, od blazega serca, imajo zmeraj tudi sosedge dobiček. Tako serce daje iskre od sebe, te iskre so dobra dela.

Kedor ostane v Bogu, ta ostane v ljubezni. Sv. Alojzij je bil bolj pri Bogu, kakor na zemlji. Zato ker je ljubil Boga, je ljubil tudi svojega bližnjega, ker Bog tako zapoveduje. Ta ljubezen ga je gnala, kakor nekdaš sv. Pavla, v največje nevarnosti, da se ni ustrašil niti smerti. Z vso ljubeznjivostjo in gorečnostjo, kakor pravi učenec Kristusov, je stregel bolnikom in revežem.

V letih 1590 in 1591 je bila po Laškem huda kuga. Samo v Rimu je umerlo 60.000 ljudi. Tri papeže je pograbila neusmiljena morivka.

Pomanjkanje v večnem mestu je bilo silno. Papež Sikst V je nekoliko pred svojo smertjo daroval za ubožce 500.000 cekinov, kardinalski kolegij 90.000. Tudi jezuiti niso rok križem deržali. V njihovih zavodih se je vsak dan streglo 600 bolnikom ali revežem. Priredili so začasno bolnišnico. Mladi jezuitski bogoslovci so bili strežaji in — berači. Sv. Alojzija sperva niso pustili k bolnikom, prosil pa je goreče predstojnike, naj mu vsaj dovolijo, da bo smel iti vbogajme prosit za reveže. In vzel je vrečo na rame, in hodil po mestu od vrat do vrat. Vse mu je bilo dobro, obleka, denar hrana. Celo pri svojem bratu se je oglasil in tudi svoje matere ni izpustil, da ne bi mu kaj dala. Jednoč izvedel je, da je prišel v Rim eden njegovih premožnejših sorodnikov. V svoji odergnjeni in slabi obleki gre k njemu. Mislil je od njega kaj dobiti, pričakujoč ob enem, da mu bode mogel on kaj dati — za dušo.

Kako vesel je bil sv. Alojzij tega samarijanskega opravila. „Bog, ki ne pusti ničesa brez plačila — piše v nekem pismu do svoje matere — nam bo v nebesih obilo povernil, kar storimo iz ljubezni do njega“.

Tudi mu še ni bilo zadosti, da je smel samo vbogaime prositi. Nadlegoval je toliko časa predstojnike, dokler mu niso dovolili, da sme z drugimi tovariši vred streči bolnikom. Slaboten na telesu, a poln poguma na duši, šel je na delo. Nosili so mladenči obolele skupaj, jih umivali, spirali, čuli po noči pri njih, jih tolažili, govorili od ljubih nebes: — ali niso bili to angelji v človeški podobi?

Kuga tudi verlim jezuitom ni prizanašala. Pervi je bil na mertvaškem odru Tiberij Bondi. Sv. Alojzij mu je zavidal njegovo srečo. Drugi so krotili Alojzijevo neustrašenost, češ, da naj se nekolisko varuje. On pa je odgovoril: „Nekaj

me priganja k temu, mora biti volja božja tako. Če mi prepoveste, takoj se udam. Sieer pa rad zdaj umerjem: zdaj upam, da sem v milosti božji. Bog vé, kaj pride poznej“.

34.

Sv. Alojzij — bolan.

Jednoč je naletel na ulici na bolnika, ležečega na tleh brez pomoči. Sv. Alojzij se ne pomišlja. Naloži ga na rame in nese domú. Gotovo je bila pretežka ta butara zanj. Vže prej prikazovala so se na njem znamenja jetike, zdaj se je še prevzdignil. Noral je v posteljo. Lotila se ga je huda merzliza in bati se je bilo, da ga utegne končati.

Sv. Alojzij je ostal miren. Čisto se je prepustil volji božji, naj naredi z njim, kar hoče, in v sercu je želel, da bi se mogel kmalu skleniti z Bogom.

Lep izgled poterpežljivosti nam je dajal sv. Alojzij v svoji bolezni. Dasiravno tako bolan, prosil je za bič, da se bode bičal. Seveda niso mu tega dovolili. Po noči je vstajal in molil. V spalnici je imel na zidu več svetih podob. Če je le mogel, se je pred nje opotekal in opravil pred vsako svoje navadne molitve. Ni mu bilo ljubo, ko je videl, da se tovariši zanimajo zanj in mu strežejo radi, češ, da ni tega vreden. Tega sem vesel — je enkrat rekel, da sem vbogal. Ne spominjam se, da bi katerikrat hišna pravila bil prelomil“.

Lepo je vzel slovo od svoje matere. „Tolažim vas s tem — pravi — da mislite na tisto mater, ki je največ terpela... Zdravniki se trudijo, da bi ozdravili moje telo: mene pa veseli, da mi Bog hoče dati veliko ljubeznjivejše zdravje“.

Perva nevarnost je sicer poglela. Zbolel je bil 3. marcija, a v postelji je moral biti skozi več mesecev. Imel je torej priložnost, vaditi se v poterpežljivosti in si zaslužiti tem lepšo krono v nebesih. Tudi v bolezni ni odnehal od svojega zatajevanja. Imel je prav grenka zdravila; navlašč jih je bolj počasi pil, da je dalj časa občutil njih grenkobo. Prijatelji so mu prigovarjali naj prosi Boga, da mu še dodeli zdravje; pa tega ni hotel. Pač pa je rekel, da hoče posebno za bolnike skrbeti, če še katerikrat ozdravi in če mu bodo višji to privolili. — Kako srečna duša! Kako miren je bil sv. Alojzij v bolezni! Ni se bal smerti. Zato je rekel eden patrov, ko ga je slišal govoriti o nebesih. Ta govori od smerti, kakor bi imel iti na sprehod v Fraskatti. Od kod ta vdanost? — Lepo življenje — lepa smert!

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

V. Poglavlje.

O cerkvi.

7.

Ker je katol. Cerkev zbor vernih v eno isto društvo, je po svoji naravi tudi vidna in to 1.) v svojih predstojnikih in udih; 2.) v oznanjanji in spoznavanju svojih nauk; 3.) v daritvi in delitvi zakramentov.*)

8.

Misliti, da bi cerkev utegnila ali mogla le na trenutek prenehati vidna biti, se pravi sumiti, da bi se Jezus utegnil svojim obljubam izneveriti, česar p k ne sme še ne misliti, tem manj ziniti. Kajti Jezus Kristus je v prejasnih besedah obetal, da je peklenska vrata ne bodo premagala.*) Krivo-verstvo utegne dokaj slepila ljudem natvezati, da se zdi nek čas vse mračno po Cerkvi, pa zatemniti je nikakor ne more.*) Upehati jo more včasih, užugati je nikoli ne more. Slavno premaga vselej vse napade.

9.

Ločiti se od edine Cerkve zavoljo grešnosti nekterih, se pravi, samega sebe grešnika priznati in pokazati, da nosiš v lastnem srcu, česar se hočeš ogibati, ločeč se od družih.

Naj že bo kakor koli, ni ga vzroka, ni potrebe, da bi tergal vez edinosti*), snoval posebno občino in stavil oltar proti oltarju, prižnico zoper prižnico. Cerkev, resnična v svojih naukih, sveta v zapovedih in perva otožna in žalostna nad razvadami, ktere so se prikradle med njene otroke, ne podaja nikomur veljavne pretveze k ločavi.

10.

„Cerkev Kristusova ne more svoje ljubezni bolje skazati, ko s tem, da celo čast pred ljudmi žertvuje, da bi edinost obvarovala in razkolništvo prestrigla.“*)

Ta žertva je včasih dolžnost, ker gre občni blagor nad stransko korist. Ako je smel nekdo nekdanjih reči, da v posvetnem nismo rojeni zasé, temuč za državo,*)) bi ne smeli reči, da v du-

hovnem oziru nismo nalaš zasé rojeni, temuč za cerkev, ktere udje smo?

11.

Naši v zmoti tavajoči bratje ne morejo tedaj nikakor opravičiti svoje ločitve. Njihova pretvezana poprava, ktero so na vso silo hvalisali, da bi jo k časti spravili, je bila gola glediščna igra z navadnim izidom iger, ali recimo bolj prav — burk, namreč, s pretvezano ženitvo duhovnov, mnihov in nun.*)) Ako berkasti in rogati ne more doseči, kar želi, namreč zapeljati posvečenih ljudi se pa saj domišluje, da je to dosegel in se svoje lastne sleparije veseli.

Nikakor se ne da misliti, da bi Jezus Kristus več cerkev hotel ali jih pripustil v zgodovinskem razvoju, ki bi po različnih sposobih dosegel isti namen, zveličanje odrešenega človeštva. Temu nasprotujejo deloma dokazi sv. pisma, po katerem je J. Kr. le eno cerkev pod enim višim poglavarjem vstanovil, deloma notranji razlogi. Če je namreč cerkev namestnica in nadaljevalkinja J. Kristusa v teku vekov, more biti le edina, kakor je on edini Odrešenik. Je ob enem taka, kakoršna mora biti za svojo nalogo: tedaj jih je več tako malo treba, ko k stvarjenju sveta več bogov, ker en vsegamogočni Bog lahko vse stvari, kar hoče.

12.

Katoliška cerkev je hiša Božja in to edina: zunaj nje ni izveličanja.*)) Kdor je sam kriv, da ni v njej, je zgubljen. Ne more imeti Boga za očeta, kdor nima cerkve za mater.*)) Kdor vživa jagnje zunaj te hiše, je izobčenec.*))

13.

Odreži vejo od drevesa: ločena od svojega debla ne more več roditi. Loči potok od njegovega vira, mahoma usahne. Taka je z ločenim odcerkve; ona je vesoljna luč, ki se ne zgrehi brez greha.*))

14.

Terditev naših zmotenih bratov, da se lahko v vsaki kerščanski ločini izveliča, ako se le derži nekterih resnic, ktere imajo za glavne, je omamna pretveza v skrajni zadregi, s ktero so zabredli po svoji termoglavnosti; je zadnji strupeni lek

*) Ecclesia plebs sacerdoti adunata et pastori suo grex adhaerens. (S. Cypr.)

*) Portae inferi non praevalerunt adversus eam. (Math. 16, 18.)

*) Videtur ecclesia sicut luna deficere, sed non deficit. Obumbrari potest, deficere non potest. (S. Ambros.)

*) Hujus unitatis praecedendae nunquam justa necessitas esse potest. (S. August.)

*) Nulla maior est in Christi ecclesia probatio caritatis, quam cum etiam honor ipse, qui apud homines videtur esse, contemnitur, ne membra parvuli dividantur, et unitatis discidio christiana dilanietur infirmitas. S. Aug.

*) Non nobis, sed rei publicae nati sumus.

*) At ista omnis tragoedia exit in catastrophen comicam, ubi contingit uxor. Unde tanta carnis rebellio in his, qui se iactant agi Spiritu Christi. Erasmus

*) Domus Dei una est, nemini salus nisi in ecclesia esse potest. S. Cypr.

*) Habere jam non potest Deum patrem, qui ecclesiam non habet matrem. S. Cypr.

*) Quicumque extra hanc domum agnum comederit, profanus est. S. Hieron.

*) Ab arbore frange ramum, fractus germinare non poterit. A fonte praecide rivum, praecisus arescet. Sic et ecclesia lumen est, quod ubique diffunditur, nec unitas corporis sepeatur. S. Cypr.

za nezvračljivo bolezen, kateri jo le pobujša. Toda treba je bilo nekega pomočka, da se vpokoji ljudstvo zapeljano in prestrašeno zaradi navskrižnosti svojih vodjev. Zato so si iztuhali poterpnost, toleranco, t. j. skovali so postavno veljavnost svojim véricam. Pri tem pa so, hočeš nečeš, spregledali, da tako neumno načelo iz Boga mira in resnice dela boga zmešnjave in laži, ker bi mu moralo vse po volji biti.

Non est enim dissectionis Deus sed pacis. 1. Corinth. 14. 33.

15.

Očivesten je namen, zakaj se naši zmoteni brati tako silno poganjajo za poterpnost, toleranco. Pooblastila bi jih, da se smejo združiti v posebne družbe in svobodno razglašati svoje krive nauke, češ, da niso na krivi poti k zveličanju; ter da njihove posebne terditve, ktere imenujejo versko spoznanje, katerih pa k zveličanju ni treba ne verovati ne podpisati, obveljajo za verige medsebojne zaveze. Tak namen pa je naravno proti prvim načelom krščanske vere. Kajti cerkev je bistveno le ena: in njena edinost stoji na priznavanju iste vere, na vdeleževanju istih zakramentov, na pokorščini pod istem poglavarjem. Kdor ruši to edinost, je odpadnik, kterege ne spoznava cerkev več za svojega otroka.

(Dalej nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Pervo kanonično obiskovanje Lavant. kneza škofa v Brežki dekaniji. (Konec.) Med deljenjem zakramenta sv. birme (poterjenja) so na koru pevali lepe Marijine pesme in vmes se je združeno opravljal sv. rožni venec; pevskemu koru pomagalo je pevati ljudstvo v cerkvi. V. č. kanonik spremljevalec biskopov so pred sv. birmo razločno, po vsej cerkvi doneče čitali liturgično molitvo pred birmo v slovenskem jeziku, počasi, v odstavkih; svečenstvo in vse ljudstvo je glasno za njimi izgovarjalo velelepo molitvo; istotako po sv. birmi. Naposled so podelili višji Pastir slovesni apostolski blagoslov; to milost so izprosili v Rimu pri sv. Očetu Leonu XIII, da kamor bodo po kan. obiskovanju pervikrat v biskopiji svoji došli, imajo pravico povsod podeliti apostolski blagoslov, ali blagoslov sv. Očeta. Pred tem blagoslovom se je dotično podelilno pismo iz Rima čitalo, v slovenskem jeziku. Po sv. birmi so iskreni gosp. biskop v škofovskem cerkvenem ornatu izpred glavnega oltarja govorili še iskren govor, osobito materam, otrokom in drugim. Kazaje in vabeče z roko so večkrat zaklicali: „K Mariji! k Mariji radi vodite deco vašo! Potrudite se in ravnajte tako, da bodo vaši otroci pravi Marijini otroci“, in več enacega. O skerbljivost in ljubezen višjega Pastirja! Bog, večna ljubezen, daj, in sprosi, o presveta Devica Marija, da bi Pastir in ovčice hodile in došle k dobremu Pastirju, Kristusu Jezusu!

Po dokončanem sv. govoru potrudili so se ljubljenci višji Pastir, vse sv. čine o njihovem obiskovanju

in birmovanju oznaniti, pojasniti in verne spodbuditi se jih povse in prav vdeležiti.

Milostni knezo-biskop vdeležili so se popoldne sv. večernice v cerkvi.

Prenočili so v Dobovi in drugi dan odšli v drugo župnijo. Vsi verni iz serca jim želé srečen pot, obilnega sadu, in da bi se še srečno čversti in zdravi drugi pot povernili in jih obiskali.

Mili naš višji Pastir! Spremljajo naj Vas: Jezus, Marija, Jožef, sv. nadangelj Mihael in vsi ss. angeli varhi lavantinske biskopije. Bog Vam Vaš trud stoterno poverni!

Sarajevo, 12. jul. Zelo nas veseli, ker smo brali, da so se tudi na Kranjskem take lepe slovesnosti opravljale na čast sv. Alojziju, posebno pa v beli Ljubljani, katera v tacihi slavnostih menda mnoge prekosi. Pretekli ponedeljek so naš prečast. g. kan. A. Jeglič odrinili na deželo in bodo imeli duhovne vaje po Verhbosanski nadbiskupiji. Tako tudi preč. g. kan. J. Koščak. Tudi v Sarajevo so ta teden došli trije oo. jezuiti, ki nam bodo duhovne vaje opravliali, in bodo razdeljeni; eni jih bodo vodili pri č. sestrah božje ljubezni, drugi menda pri usmiljenkah, tretji pa v naši ubogi kući; danes se bodo pri nas začele in bodo terpele do četrtega. Prosim, molite kaj za nas, da bi ta zveličavni čas veliko sadu obrodil za večno življenje. Gospod Jeglič so rekli, da bodo morebiti šli tudi malo na Kranjsko pogledat, ako bode čas pripustil.

Kana Galileja v Sveti deželi. V praznik 300-letnice sv. Alojzija 1891. H. b. J. i M.!

Prečastiti P. Angelik!

Razveselila me je Vaša dopisnica, došla 19. junija. Bog plačaj, da se me spominjate, kakor ste mi rekli.

Hvala Bogu, jest se počutim prav dobro; dela imam dovolj na vertu, in hvala Božji previdnosti, ravno to, da se potim na vertu, mi k zdravju mnogo pripomore. Vročina je že precej močna, pa glavo mi pokriva bela kapa z belim kosom, ki pokriva vrat, in če je glava obvarovana pred pekočim solncem, se ni hudega bati.

Kana Galileja, katero smo takrat le v naglici ogledali, ni nikakor le pusta puščava, temveč ko gledam iz svoje celice ali iz verta, se razprostira pred mojimi očmi planjava z griči, ki so obraščeni z zelenimi oljkami in granati ter s smokvami; kadar sem na vertu, se mi zdi gora ne daleč oddaljena, kakor Šmarna gora, in večkrat prepevam vesel Marijine pesmice.

Kananljani so delavno ljudstvo, zgodaj vstajajo ter gredo s svojimi kamelami in osličji na delo; zemlja je prav rodovitna; videl sem pred par tedni zrelo pšenico dovolj gosto na njivi, ki je bilo toliko kamenja, da sem malo kje videl nekoliko zemlje.

Bog daj; da bi bili vsi kristjani rimo-katoliki, — a večina je turkov, potem nezedinjenih gerkov; le okoli 120 je v kerstnih bukvah rimo-katolikov zapisanih. Naj bi družba sv. Cirila in Metoda goreče molila za ločene sobrate; bridko dé, ko se mora videti, kako veliko več ljudi gre iz cerkve ločenih gerkov ob nedeljah in njihovih praznikih, kakor jih prihaja v našo prijazno Marijino cerkvico.

Naš ljubljenci predstojnik P. Egidij so bili poklicani v Jeruzalem in bojimo se, da jih zgubimo;

daj bode kongregacija; pri ljudstvu je P. Egidij močno priljubljen, ker je ljubeznjiv, pa tudi rezen in odločen, če je potreba. Pišete, naj Vam pišem prav veliko novic, a tu je stara Kana, kjer ne izhaja noben časopis, kar pa vendar sem doživel, naj sledi.

Kar sem tukaj so došle 3 karavane, namreč, Bavarci, Poljaki, ter velika francoska karavana 400 ljudi, in kakor Vam je znano, pogostujejo vse frančiškani. Francozi so došli s Tiberije popoldne, med njimi tudi dva škofa; vsak je bil močno žejen v hudi vročini in godilo se nam je, kot takrat, ko je Gospod Jezus, Naš Bog, v Kani Galileji bil na svatbi, namreč, da so popred slabejše vino pili in na zadnje dobro. Pripravili smo za močno žejne nekoliko z vodo zmešanega vina, a za toliko bi bilo treba, da jih kdo popelje v (Maličevo klet) — a mi revčki, ki smo le toliko vina imeli, kar ga je konj iz nazareškega samostana prinesel, se je zgodilo, da ko so slabejše vino popili, so pili kar je bilo še dobrega pripravljene, in zdaj so ga začeli hvaliti, da je boljše kot prvo, pa zadostili smo vsem in so se hvaležni vernili po dokončani službi Božji v Nazaret.

Naj še omenim, da Poljaki, priprosti kakor kmetiči, so se obnašali prav posebno pobožno in so dolgo pot po sveti zemlji večinoma peš opravili. Posamezni popotniki še sem ter tje dohajajo. Prašate, če psi še vedno lajajo? Ravnajo se nekako po mescu, kakor turki, če je temna noč, ni ga ne konca ne kraja lajanja: opazel pa sem zdaj, ko je polna luna in svetla noč, so tiho.

Kaktus, katerega smo že v Jafi občudovali in ga imenujejo „fiki di Faraon“, obrodil bode ob kratkem stoteren sad in hvalijo ga, da je dober; tudi granati bodo kmalo ko mala pest debeli.

Reči Vam moram, da meni ni prav nič dolg čas, in ko bi smert, prišla kaj se hoče boljšega, ko umreti tam, kjer je umerl naš Gospod in Njega presv. Mati — in kolike dobrote za tako mali trud: 3 sv. maše od vsacega mašnika, od drugih 300 očenašev.

Prosim Vas, spominjajte se me pri najsvetejši Daritvi, kakor se tudi jest spominjam in molim za celo mi drago Provincijo sv. Križa, za redovnike in vse predrage mi sobrate, kakor tudi za dobrotnike.

Prav prišerčno pozdravljam itd.

Fr. Valentin.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) V presveti hišici Marijini v Loretu stoji krasen in dragocen oltar v sredinji zgornjega konca hišice pred ognjiščem, vsako stran oltarja so vratica, skozi nje se ide za oltar, za katerim je prostor, na katerem je ognjišče. Nad ognjiščem stoji kip blažene Device Marije v čudoviti lepoti. Kip blažene Device je lepo iz oljčnega dreva umetno izrezljan, črne barve od starosti, ker je vedno v prvotnem stanju ohranjen. Ta sveti in čudežni kip Božje Matere je bil že s sv. hišico vred čudežno iz Nazareta prinesen. Sv. kip ogernjen je z dragoceno svilneno obleko bele barve, na obleki so umetno všiti vsakoverstni dragi kamenci, ki se bliščeče iskrajo. Na glavi sv. kipov Jezusa in Marije ste velekrasni zlati in djamantni kroni. Marija presv. Dete derži na levem naročju. Na sredinji oltarja stoji krasen umeten križ z razpetim Jezusom. Vsako stran oltarja stojita dopersna kipa sv. Jožefa in sv. Ane. Tri redove drug od drugega vzvišeni stojijo krasni zlati svečniki. Nad oltarjem in okolo sv. kipa blažene Device Marije, krog in okrog pri stenah sv.

hišice visijo krasne zlate, mnogobrojne svetilke s kristalnimi posodicami za olje, v katerih luči vedno gorijo. Te svetilke so umetno in okusno razporedene, jedne višje, druge nižje; vse pa činijo velekrasen zlat in goreč venec v sv. hišici krog in okrog. V sprednjem, prav za prav zadnjem koncu, v presv. hišici je nad oknom velik križ v gerški obliki, na njem je naslikana podoba razpetega Jezusa, pa se že malo pozna. Ta križ, pravijo, so že sv. apostoli postavili na oltar v presv. hišici, na katerem so oni prvi maševali, bil je tudi s sv. hišo vred čudežno donesen. Na desni strani oltarja je stara Marijina omara, sedaj z lepo omaro pokrita. Zadaj za oltarjem v okolici sv. ognjišča so male omarice v steno vdolbljene, v njih hranijo se tri perstene, lončarske posode iz katerih so Jezus, Marija in sv. Jožef priproste jedila zmerno vživali; vdolane so v zlate posode, ali v notranji strani se vidijo prvotne. Jedna bolj mala škudelica, druga večja a nizka skleda, tretja bolj globoka skleda, za tri zmerne osebe prav primerne.

Zunanjo stran okolo sv. hišice visijo velike in krasne svetilke, bogato pozlačene, v katerih tudi vedno luči gorijo. Poleg sv. hišice je sedež pod nebesom za vel. č. kanonika varha sv. hišice, na katerem sprejema darila za sv. maše v sv. hišici, podpisuje podobe lavrentanske Device Marije s černo tančico nad glavo pod pečatom cerkvenim; verni romarji mu nosijo rožne vence, koronice in druge sv. spominke, ktere on v sv. hišici za oltarjem v sv. skledice polaga in blagoslavlja. Blizo tega sedeža je opravišstvo čč. oo. kapucinov, kateri tu na omenjene podobe tančico in sv. hišice cerkveni pečat priterjujejo. Prah od sv. zidov Marijine hišice v popirnatih zavitke, s podobo sv. hišice, razdeljujejo in z malim cerkvenim pečatom zaterjujejo. Podobe in zavitki se morajo poprej v prodajalnici kupiti in tu sim donesti. Kupijo se v Loreti ponarejene, pravim sv. posodam presv. Družine slične, perstene posode, ktere izdeluje v za to pooblaščen lončar; med zemljo ilovačo vmesi se pa prah od sv. zidov Marijine hišice. Tako posodo kupi romar in jo donese v cerkev k spomenutemu g. kanoniku varhu, ta jo postavi v jedno ali drugo sv. posodo Marijino in jo v njej blagoslovi, kapucini pa na vnanje dno pritisnejo sv. hišice cerkveni pečat. Mnogo čudežnih pomoči in ozdravljenj so verni zadobili, ki so zaupljivo na Jezusa in pomoč Device Marije in sv. Jožefa se takih blagoslovljenih skledic poslužili, ali iz njih kaj navadnega pili in vživali.

Kupujejo se v Loreti zlati in sreberni perstani s podobo D. Marije lavrentanske ali Jezusa križanega, tudi taki perstani se polagajo v sv. Marijino posodo in se v njej blagoslovijo ter se nosijo v spomin zvestobe do Jezusa in Marije itd.

Bil sem pričujoč in videl z lastnimi očmi sledeče: prinesla je objokana mati bolano dete, ktero je božjast strašno vila, milo je dete ječalo, na pol mertvo že je bilo. Vel. č. kanonik, varh sv. hišice je položil beli pertič v sv. skledico in ga blagoslovil, potem položil ga na bolano dete; v trenutku je dete utihnilo in se umirilo. Mati vesela in vsi pričujoči idejo v sv. hišico, padejo na kolena in slavijo in hvalijo Jezusa in Marijo. Mati položi dete na tla pred oltar v sv. hišici. Dete je zdravo in se veselo igrá. — Vsi se veselja jočejo in iskreno kličejo „Ave Maria“ itd. „Evviva Gesu e Maria! Češčena Marija. — Živi Jezus in Marija!“ se razlega po svetih prostorih v baziliki.

(Dalje nasl.)

Iz Amerike. Red Lake,* Minn. (In. Miskwagami-Sagaigon) dne. 10. junija 1891. Povedal bi bil predragi „Danici“ že zdavnej kaj več o svoji misijonski postaji tukaj pri Rudečem jezeru; toda misel, da si morda Ti, dragi bralec, zlasti pa prečastita duhovščina, o Red-Laku že kaj slišal, predno sem jaz le na Ameriko mislil, da, predno sem bil še luč sveta zagledal, — ta misel, pravim, me je vedno nekoliko zadržavala v tej zadevi. Saj sem jaz že peti v versti kranjskih misijonarjev na tej misijonski staji. Gotovo veliko izmed starejših gg. duhovnov je osebno poznalo našega verlega rojaka, prvega katoliškega misijonarja pri Red-Laku, ranjega nepozabjivega Lovreta Lavtižarja. In kdo ni še slišal o obče znanem, ranjem očetu g. Pircu, kterega Očipvejec tukaj v Minnesoti gotovo nikoli pozabil ne bo. O ko bi vedeli, ljubi Kranjci, kako hvaležen in živ spomin so ohranili tukajšnji Indijani Lavtižarju in Pircu! Saj sta ta dva perva zasejala evangelijsko seme med te uboge divjake, kterih je danes izmed 1200, kakih 600 že prerojenih z milostjo sv. kersta, in kteri bi bili že zdavnej vsi udje sv. katoliške Cerkve, ko bi jim nemila smert tako zgodaj ne bila uzela njih prvega oznanjevalca sv. vere — blagega Lovrenca Lavtižarja. Tretji, ki je tukaj Indijanom oznanjeval sv. evangelij, bili so preč. g. Jožef F. Buh, zdaj generalvikar našega milgosp. škofa Jak. M. Golrick-a v Duluth-u, kterim so ravno pred 8 leti doma na Kranjskem obhajali svojo 25letnico. Letá so me seboj v Ameriko pripeljali in le njim se imam zahvaliti, da me je doletela ta sreča, ajdom in malikovavcem sv. vero oznanovati. Četrti misijonar tukaj pri Red-Laku bil je zopet naš rojak, čast. g. Ig. Tomazin, zdaj v Vadeni, Minn. Ta gosp. so kerstili več kot polovico Indijanov, kar jih je zdaj v sv. katoliški Cerkvi. —

Nisem si namenil, pa mi tudi ni mogoče v sledečih črticah popisovati vsa obširneja misijonska delovanja tih naših rojakov, ker to bi za marsikterega naših bralcev ne bilo nič novega. Povem naj le o kratkem. — ako s tem vstrežem „Zg. Danici“, (Gotvo, da Vr.), kako da se je ta naša misijonska staja ustanovila, kako nadaljevala, kaj se je zgodilo v teku 34 lét (od l. 1857—1891) za Red-Lake (reci: Red Lék) in okolico v razširjevanji sv. vere in drugače, in slednjič, kaj nam je upati v prihodnje?

Red Lake ali Rudeče Jezero (Indijanski: Miskwagamiwi-sagaigon) leži v severu zahodnjem kotu države Minnesote, kakih 300 amerik. milj od Št. Pavla, in 200 milj od Duluth-a, pri Gornjem Jezeru, kjer imajo naš preč. g. škof svoj sedež. Če pogledaš, dragi bralec, na navaden zemljevid „Zedinjenih držav“, videl boš Rudeče Jezero morebiti tako veliko, kakor leščevo zernje, ali pa še manjše; vedi pa, da je to največje jezero v Minnesoti, prav za prav ste dve veliki jezera, ima namreč podobo, rekel bi, basage. Od vzhoda proti zahodu méri blizo 30 amerik. milj. Drugo, to je severno jezero, se steza bolj proti vzhodu, je pa še malo večji, kot prvo. —

Pred kakimi 100 leti tukaj okrog jezera še ni bilo Indijanov Očipvejcev, takrat so prebivali tukaj, kakor tudi po celi Minnesoti, Siu in drugi divji narodi, kterim je bil Očipvejec po večletnih kervavih

bojih pokazal drugo deželo proti zahodu, v Dakoti, Montani itd Indijani, ki sedaj živé okoli Rudečega Jezera, so prišli večjidel od Gornjega Jezera, nekteri pa tudi iz Kanade, mešani z Francozi; nekaj jih je, ki so jih še naš ranjki Baraga pred 40 ali 50 leti tam v Mičiganu in Wiskonsinu bili kerstili in so jih v sv. veri podučevali. — Njih narečje se le prav malo razločuje od onega glavnega jezika, v kterem so naš škof Baraga, blagega spomina, spisali slovnico, besednjak, več molitvenih in podučnih knjig za svoje ljube otroke Očipovce. Ne da se popisati, koliko da so s temi knjigami koristili Indijanom po celem Očipvejskem svetu, posebno pa vsim prihodnjim misijonarjem. — Ravno tiste molitve, ki jih je Baraga pred kakimi 50 leti v indijanskih šotorih molil s svojimi otroci, in jih potlej natisnil v lepe bukvice, ravno tiste molitve se slišijo danes v naši cerkvi in šoli. — res slišijo se po vsi deželi Očipvanski, ki je večji kot celo Avstrijsko-Ogersko cesarstvo. Lahko se toraj vidi, da v tako obširni deželi se ta glavni jezik Očipvejski tu pa tam nekoliko spreminja. Tam v Michiganu so imeli Baraga Očipovce namešane z Ottava-Indijani, zatoraj imajo v besednjaku veliko besed, ki jih tukaj le redkokrat, ali nikoli ne slišim; tukaj pa in bolj proti severu in zahodu so pa nekteri Algonkini iz Kanade zatrosili svoje narečje med čipevščino. — Nekteri mladi ljudje že precej dobro govoré angleško, kar so se naučili ali v šoli, ali pa ker z belimi občujejo. Večina pa le čipova govori; že poltretje leto sem, pa tukaj angležkih spoved sem imel komaj 10.

(Dalje nasl.)

Ko ljudje niso hotli pridigarja poslušati, je Bog začel pridigati.

V neki duhovniji, blizo nekdanjega kartuzijanskega samostana, kerstne bukve duhovnemu pastirju in poštenim ljudem v fari niso veselja delale. Ker Božja beseda iz človeških ust ni do serc segala, je pričel Bog sam pridigati s strašnimi šibami. Eden ponočnjakov, ki je bil iz strahu pred gospodarjem na drevo splezal, je z drevesa padel in si je vrat ulomil. Drugi mlad človek, ki se je kmalo potem pri enaki priložnosti k nekemu oknu kviško splazil, je ravno tako na tla telebnil in je pri tisti priči mertev obležal. Še le ti dve pridigi so zlasti mladi ljudje razumeli. Ko so ljudje pričeli spoznavati, je novoizvoljeni duhovni pastir k temu spoznavanju še dalje pripomogel s tem, daje napravil večkrat duhovne vaje za posamezne stanove ter v ta namen poklical misijonarje, da so ljudem v zverstenih govorih pojasnovali, kolika groza je nečisti greh. To je pomagalo in že dve leti niso bile onečastene farne kerstne bukve.

To pripoveduje list „Correspondenz des Priestergebettsvereins“ na Dunaju 5. jul. 1891 z Nemškega. Zgodijo se pa tudi drugod večkrat take očitne strahovanja, in kdor ni še do čistega slép, si jih v svoje poboljšanje in zveličanje obrača.

Razgled po svetu.

Sleparstvo na sleparstvo! Nič manj kot petnajst sleparstev pri javnih denarjih je kar ob enem na belem dnevu; v Marseille-u za 300.000 do 400.000, v

* Ta spis se sicer vjema v mnogem s prešnjim, pa je bolj obširen, toraj tudi prav. Vr.

Marsu za 18.000; v Beszegis-u za 120.000, v Tournus-u za 80.000 frankov. Mesto Perpignan je na predvečer razbojnanja. V Ussel-u je sodnijski predsednik Billieres v preiskavi... Kakor se skerbi za odgojo, tako se pa godí!

V Solnogradu je knez in škof Haller 11. t. m. posvetil za škofa prečast. g. dr. Jan. Kačthalerja; asistiral sta škofa Zverger Sekovski in Kahn Kerški.

Če je verska šola potrebna? Na Dunaju (Bacherplatz) je 1. julija, kakor piše „Vaterland“, deset 14 do 15letnih potepuhov napadlo tovarniškega delavca Saliček-a, ter so ga pretepali, v obraz bili, od zadaj na tla vergli, pri čimur si je tudi nogo zlomil. Pri stotinah taci in še gerših divjačin dunajskih pobov pa shod dunajskih gospodov učiteljev o vsaki priliki modruje in sklepa zoper versko šolo. Menda čakajo taki „modrijani“, da sami dobijo kaci lekcijonov od taci olikancev iz brezverskih šol, potlej še le se naj bi jim jele oči odpirati! Pred več mesci se je enemu taka nezgoda že naključila, kateri je prav živo popisoval take mlade „strolhe“, kakor jih imenujejo, in čversto slikal potrebo telesne kazni; ne pomnimo pa, če je bil omenil tudi potrebo verske šole in verskih vaj.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mali serpan)

a) Glavni namen:

Kerščanski zdravniki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Žal, da je popolnoma primerno, če se v tem času na tak način obračamo od zdravnikov. Če sploh take učenjake in umetnike, ki umetnijo in vedo zlorabijo v to, da bi dušno življenje posameznih in tudi sploh ljudi ostrupovali, če take po pravici, in še bolj po pravici zločince imenujemo, kakor pa navadnega morilca, moramo tako tudi s slavnim zdravnikom priznati, „da ima sedanjedobna zdravniška veda žalostno predstvo stati v prvih verstah zarotništva, katero je nekaka brezbožna tako zvana umetnost in veda osnovala zoper človeško družbo. V resnici so znamenja najmogočnejšega delovanja medicinskega materijalizma zoper človeško družbinstvo tako mnogobrojna in očividna, da je v tej stvari ugovor nemogoč.“ Ni torej prestrogo, če Jožef de Mester pravi: „Očitno povém, da povsem višje cenim roparja kakor zdravnika, kateri je brezbožen. Zoper onega se saj zamoremo braniti, in tudi ni brez tega, da kakega takega tu in tam kedaj obesijo.“ Brezbožnemu zdravniku pa je vera in nramnost velike množice ljudi brez varstva in kazni izročena. (Vse to pa velja samo o zlorabi.)

Mnogim sedanjim zdravnikom se očita, da dobro umevajo umoriti, ne pa tako oživiti, to je: da dobro poučeni natančno vedo, kaj da je človeku škodljivo, in da tudi dobro znajo sovražnika s spretno in vajeno roko zadeti, da pa primeroma malo storé za krepilo in povzdigo pravih moči življenja; da celo pogosto s pokaženim delom tudi življenje napadejo. Naj se

opravičijo sami. Ne dá bi se opravičiti, in vendar je očitano le preveč opravičeno, da je v medicinskih šolah marsikak učitelj, ki napada dozdevne napake duha in pri tem njegovo življenje zamori, vojskuje se zoper blodnjo in rani vero.

Molimo torej, da se toliko zlo zatre; molimo za kerščanske šole in višje šole, za kerščanske zdravnike iz takih šol; da bo veda in vera v njih združena, in iz obeh popolno izročeno v njih lep poklic izviralo. Molimo za kerščanske zdravnike, prave brate usmiljenja in angelje ljubezni za najžalostnejše dneve bolezní in terpljenja, in za najvažnejšo uro, uro smerti („Sendbote“.)

Molitev za tekoči mesec.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.) Posebno pa ti jih darujem za kerščanske zdravnike, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan. O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. I. 1876.) Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX. 1852.) Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX. 1874.) Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kancij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

25. S. Jakob Katoliški misijoni. Neustrašeno pridiganje jedino zveličavnega nauka Jezusa Kristusa. Odprava gerdih razvad ob cerkvenem „žegnanji“.

26. S. Ana. Posvečenje zakonskega stanu. Družbe mater. Velike skerbi mater in vdov. Sinovi in hčere v tujini.

27. S. Pantaleon. Kerščanski zdravniki. Katoliki v protestantskih krajih. Združeno odvracanje kuge neravnosti.

28. SS. Nazarij in Celz. Duhovne vaje in ljudski misijoni, pa njih vodniki. Več od hudih nesreč obiskanih duhovnov, Veliko dijakov.

29. S. Marta. Goreča molitev za deželsko gospodko. Več zapeljanih prostomišljakov, Kerščanski služabniki.

30. S. Rufin. Izpolnjevanje državljanskih dolžnosti. Lenobi vdano ženstvo. Priporočene časne zadeve.

31. S. Ignacij. Družba Jezusova, njeni prijatelji in sovražniki. „Pospešitelji molitvenega apostoljstva.“ Vse poslano, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu juliju in ki umerjo v mescu avgustu.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno

edverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Na reki hudo belan. — Lažnjiv deček za poboljšanje priporočen Detetu Jezusku in Mariji. — Novoposvečevani gg. duhovni. — Da bi N ljuba Gospa presv. Sereca, kakor že velikrat, tudi zdaj sprosila dober vspeh v dveh prav hudih zadevah. (Op. dar za bratovščino oddan. Vr.) — Neka oseba za dušne in telesne potrebe. — Potepinsk mladenič za spreobrnjenje. — Lažem in sleparstvu vdan sirotinsk šolski poročnik, ki utegne človeštvu nevaren biti, ako ga previdnost ne zaverne na pravo pot.

Zahvale.

Za uslišano prošnjo, ker ste mati in sestra na priprošnjo naše ljube Gospe in sv. Jožefa zopet popolnoma zdravje zadobili — bodi večna hvala Bogu, Mariji in sv. Jožefu!

Bil sem v hudi zadregi, in že sem mislil, da mi ni več pomoči. Obrnil sem se k Mariji in svetemu Antonu Padvanskemu, opravljal njima na čast devetdnevno, in po njih priprošnji se mi je vse po sreči izšlo. Zato se tukaj očitno zahvaljujem Bogu vsegamogočnemu, Materi božji in svetemu Antonu Padovanskemu za skazano pomoč.

J. B.

Ljubljana 10. julija 1891.

Imela sem hudo bolečino in še hujših nasledkov sem se bala, obljubila sem pa, ako ozdravim, da to hočem v zahvalo po „Danici“ naznaniti; ker sem tedaj ozdravela, spolnim s temi versticami svoja obljubo, in rečem: naj boljšim zdravnikom za vsako bolezen, presvetemu Seren Jezusovemu, Mariji in svetnikom čast in hvala! (Priloženi dar je obrnjen za ubožne dijake: Bog plačaj! Vr.) L.

S hvaležnim srcem objavljajo osmere kandidatnje uršulinskega samostana v Ljubljani — kakor so obljubile v proslavo svetega Alojzija — da za Bogom in drugimi svetniki, katerim so se priporočevale, osobito priprošnji tega angeliskega mladenčca pripisujejo milost, da so težavni zrelostni izpit srečno doveršile. Hvala Bogu in sv. Alojziju! — Naj bi ta zahvala pač tudi drugim obudila veliko zaupanje v svetega zaščitnika naše mladine ter jih prepričala njegove mogočne pripomoči pri Bogu v je-nakih razmerah!

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Za zrelostne skušnje na c. kr. višji gimnaziji se je oglasilo 42 dijakov. Izmed teh izvršilo jo je z dobrim vspehom 34, padlo jih je za dva meseca 5, za celo leto pa 3. Od skušnje sta odstopila dva, dvema zavoljo slabega vspeha semestralnega ni bilo dopuščeno gimnazijo nastopiti.

Nižja gimnazija in druge šole so se doveršile 15. t. m. s sv. mašo. V stoljnici je č. g. alojzijeviski vodja in prof. Tom. Zupan ob 7ih imel med azistenco slovesno sv. mašo in zahvalno pesem; druga mladina je bila o družih urah ali tudi v družih cerkvah pri sv. maši.

Šolska mladina naj bi povsod kazala, da se je v šolah učila ne le raznih věd, temveč tudi olike in čednosti, zlasti tudi lepega obnašanja v cerkvi. Naj prav pridno hodijo tudi ob delavnikih k sv. maši, ker o šolskem času se je v tem oziru pri mnogih malo storilo.

V spomin dr. Jan. Bleiweisu Tersteniškemu so preteklo nedeljo, 12. jul., god ss. Mohorja in Fortunata, ob licu Bleiweisove hiše odgernili ploščo z napisom, ki zaznamuje, da je ta veliki buditelj in zedinovalec našega naroda v tej hiši živel (namreč dolgo časa) in umerl l. 1881. G. L. Svetec je preslavljaj pokojnega v čverstem govoru in potem napis odgernil v pričo mnogih društev in obilne množice ljudi. Pri naslédnjem gostovanji je med drugimi g. Svetec zopet govoril tehtne besede zoper razdruževanje našega naroda in rekel, da bili smo tedaj vsi klerikalci, kajti bilo je in mora biti prepričanje vsacega pravega rodoljuba, da je naš narod veren, da spoštuje duhovščino in hrani to lepo lastnost itd. Da so nekteri ravsarji pri tem godernjali, temu se ni čuditi. Tudi v telegramih se je razodevalo kopernenje po stari slogi, po voditelju z načelnim geslom: za vero, dom, cesarja.

V nedeljo, 19. t. m., je praznik sv. Vincencija Pavlj., bo v Marijanišču ob 7ih sv. maša in skupno obhajilo, popoldne ob 6ih občni shod tudi v Marijanišču.

V Mariboru bodo za novomašnike odločeni bogoslovci sprejeli: Subdijakonat v torek 21. t. m., dijakonat v četrtek 23. t. m., presbiterat pa v soboto 25. t. m. Duhovne vaje se pričnó v petek 17. t. m.

Slavni pridigar P. Féliks S. J. je v Lille-u umerl. Rojen je bil l. 1806 v Neuville-u. R. I. P. — Umerl je tudi Oskar pl. Redwitz, ki je v mladosti, v prvih delih, slovel kot kerščanski pesnik; ob koncu pa je pokazal zoperkerščanski parkelj in s tem si zapravlil slavo in vse pokvaril: „Desinit in piscem... Le kdor bo do konca stanovit, bo zveličan.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Lenka Velkaverh 1 gld. — Št. Jošt nad Polhovim Gradcem 30 gld. — Po čč. gg. Uršulinareh v Ljubljani 17 gld. 80 kr. — Ovsše 1 gld. 50 kr. — Baronica Filomena Lazarini 1 gld. — Podgrad 14 gld. — Ig 23 gld. — Planina pri Rakeku 9 gld. — Vrabče 8 gld. — Senožeče 12 gld. 60 kr.

Za dijaško mizo: „Za pridne dijake“ 5 gld. — Č. g. kapl. Bl. Muhovec 2 gld. — Gospa Helena Bavdek 5 gld. — Z napisom: „Morda to-le prav Vam pride, predno mladež se razide“, Šentviški 5 gld. (Odgov.: Čisto prav in kakor nalašč o razhoji in zadnjem plačevanju itd. za preteklo šolsko leto: Bog plačaj Vam in vsim dobronikom z vso obilnostjo! Vr.) Neimen. 50 kr. — Č. g. župnik Ant. Klemen 5 gld. — Č. g. Fr. Tavčar 2 gld. 12 kr.

Za najpotrebniši misijone: Iz Šmartina pr Kr. 2 gld. 20 kr.

Za srednje afrik. misijon: Č. g. Bl. Muhovec 1 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Iz Šmartna pri Kr. 4 gld. 32 kr.

Popravek. Prosimo, naj se v dveh prejšnjih listih na verhu bere „mal. serpana“ (namesto „mal. travna“.)